

Мирослав Алексић
Оскудно време
Изабране и нове песме

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензент
Саша Радојчић

Мирослав Алексић

ОСКУДНО ВРЕМЕ

Изабране и нове песме

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ОСКУДНО ВРЕМЕ

1.

О где су они врли
Зевсови орлови геометри
што су својим сусретом на небу
у наш земљопис уцртали пупак света
Где је она пуноћа времена
онај мед свежих спознаја
кад су пророчице тумачиле
шуштање лишћа и жубор потока
Где је сада онај ведри дан
Када се Аполон долазећи са севера
обратио у делфина
да би свет претворио у поезију
Где је дух који је родио Хеладу
која је родила нас
Где је напокон онај особењак из Тибингена
песник лудак који из собе излазио није
пола живота
у дубокој короти за светом

2.

Спавају Делфи али раде берзе
даномоћно блеште монитори као небеса
Уморна срца јапија
отказују као стари телевизори
Свет гори од немоћи
Глобално село
идилична слика Маклуанова

одавно је само логор
из кога нема где да се побегне
што је помало комично
широм отворене капије логора
нема стражара али нема се куд

3.

Спавају Делфи а никад се не гасе
пожарна светла у ходницима
који воде до конгресних дворана
у којима се одвијају мировни преговори
Вавилонска пометња језика
зуји кроз слушалице преводилица
ћуте по буџацима контејнери за смеће
пуни папирних чаша за воду
и влажних марамица
које су бацили преговарачи
Негде далеко рано устају
дежурни официри у авио базама
и смењују оне који су бдели
сву ноћ
Трепере на великим екранима
тачке циљева
јата тачака циљева
као јата дивљих гусака

4.

Зјапе храмови и путири
А на Синтагми подно Акропоља
туку се левичари и десничари
горе заставе гори детињаста сан о Европи

5.

Нови прометеји
доносе светлост за појасом
упасани су у светлост
то је светлост новог света
Они доносе ватру у метрое и станице
на улице у клубове и новинске редакције
Нови прометеји често долазе из подножја Кавказа
и понекад једу људску јетру

6.

Проповедају свештеници
суде судије
лече лекари
уче учитељи
али осећате ли да се топи смисао
Не ледници не глечери
смисао копни
Није се време убрзало из навике
оно жури да стигне до циља

7.

Предраги учитељу
Не чему песници у оскудно време
него чему то питање
о поезији више нико и не размишља
Ходају ходачи
плешу плесачи
раде радници
али нико више не спушта
уморну главу
на јасатук пун надања
Они који у хлебу виде само хлеб

а у вину само вино
узалуд се моле
На вапај упућен ка небесима
одговара семпловани глас оператера
Позвани корисник није доступан

НАГНУТОСТ

СТАЊЕ

И ево сад
кад имају све
и високу пећ
и угаљ
и обучене и обучене ложаче
ватре нема нигде
Покаткад се учини да лизне пламичак
али види ђавола
само се топли ваздух
и дим
кроз неку пукотину искраду
Иако клече
и пиркају из сувих уста
закашљавају се и трепћу
а неки се и потајно моле
влажни смрадни дим не зна за милост
Све мирује
све мирује
Никако да повуче горе

ЗАБУНА

Неко ће опет доћи и рећи
Ко је дошао дошао
ко није није
Да почнемо почнемо

А шта да почнемо

И свима ће бити јасно
да тај што је почео са А
не зна шта чини
да му је глава усијана
и да сам себи о усијаној глави ради
Зато ће његов једини пријатељ
(који седи уз њега)
тихо рећи (како би и други чули)

Да почнемо од почетка

А од почетка
рећи ће опет онај
сада већ спреман да све разуме
и седеће обучен и паметан
као оно у Јеванђељу
када се исцијели бијесни

ОБИЧНО ПОСЛЕПОДНЕ

Охладиће се ручак
говори жена мужу
пожури
Ево ме
говори муж
и у потпуној тајности
у дечијој соби
слику неку од коцкица слаже и мисли
Да ме види веровала би да сам луд

Пожури
говори жена и мисли
Боље да још мало причека
док ме прође ова помисао на љубавника

Ћерка њихова од шеснаест година
за то време
у купатилу
тушем испира чедност своју и шапуће
Ма колико да је оно чудо
ипак ће некако стати овде

Целу породицу у исто време подилазе жмарци

САН И ЈАВА

Може човеку у поноћ
изненада доћи овакав сан
Као без главе иде непознатом улицом
а они који му долазе у сусрет
људи су без лица
који хладан дах доносе
Мртва се драга жена
на сивом ветру смеје
У таквом часу
човек ће из сна скочити
у страху упалити светло
и одмах потом
погледати на сат
Иако не показује тачно време
мерач времена може помоћи уплашеном
да јаву боље разуме

БИЛО ЈЕ ТОПЛО

Све је почело једног дана
било је топло
стога сам морао да размишљам
како да начиним себи хлад
Посадићу дрво
избор паде на липу
својом крошњом она се неће заклонити
ни иза једног дрвета
(не смемо заборавити ни чај)
Уз то мислио сам
неће увек бити овако топло
Ако посечем липу спремићу огрев за зиму
па ћу уз ватру која угодно пуцкета
имати доста времена
да благосиљам то свето дрво
и да у дугим зимским ноћима
размишљам о лету које ће доћи
Смишљено учињено – посадих липу
Али беше сасвим кржљава
и нека је гамад нападе
не би ни листа ни цвета
Сада цвокоћем
умотан у крпе размишљам
има ли смисла садити било шта

ДОБАР ПАС

Одувек желим да имам
једног доброг пса
ПАС КОЈИ ЗНА ШТА МОЖЕ
А ШТА НЕ МОЖЕ
Он би ми могао верно чувати кућу
и не досађивати сувишним лајањем
Могао бих га водити и у лов
и био би ми од велике помоћи
кад више не бих знао у шта да пуцам
А могао бих га једноставно
предати шинтерима
и ускликнути
Убијте га
Какав је то
ПАС КОЈИ ЗНА ШТА МОЖЕ
А ШТА НЕ МОЖЕ

ОГЛЕДАЛЦЕ

Хтео не хтео
приближавам се почетку
где ја дете у прашини седим
и огледалце имам
на чијој полеђини је нацртан пас
Али његове су очи куглице
које увек некуда беже
И кад покушаш оно друго око
у очну дупљу да сатераш
прво се неухватљиво одметне
на руб кружнице
Ногом као ждребе копам по прашини
и озбиљно се на све око себе љутим
А само огледалце у мојим рукама
готово је неупотребљено
Само се понекад уз помоћ његову
светлост пребаци одавде догде
Колики је то распон
сада размишљам

ТЕРЕТ

Носи ли човек дебло на леђима
или големи комад леда
свеједно је
јер тежина је тежина
а студен иде посебно

Љуби ли човек млад или стар
свеједно је
јер љубав је љубав
а године иду посебно

ТИЊАЛИЦА

Време не зна
да песак кроз уско грло равномерно сипи
ни да се на дну сата брдашце пешчано ствара
и расте постепено
Све је чиста игра
у којој живац прослеђује опажено
до последње станице
где седи заблудела мисао тињалица и пита се
Има ли у пепелу ичег од времена
у ком је ватра горела

ПОЗНАЊЕ

Нисам имао тада ни четири године,
памтим руке су ме болеле,
језик мој беше сув као папир на столу,
у грлу није било никаквог гласа,
ни снаге у телу није било.
Тај први сусрет био је свечан као растанак са светом.
Док је младо сунце кроз грање у собу улазило
и мировала вода у месинганој чесми,
видео сам тело мајке своје и своју скору смрт.
Тог јутра сам, ако у то ико може да верује,
утледао своје бело лице у течном огледалу
и сазнао
да имам душу.